UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

H ante AE

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

H Nō poteſt eſſe finalis Syllaba preter ah ⁊ vah interiectiones: ſꝫ per apocopen dicta ſunt: cū cōpleta ſint aha ⁊ vaha: vel qꝛ abſcondita voce ſolent ꝓferri interiectiones Jungit̃ aūt vocalibus oībus ⁊ q̄ttuor conſonantibus. ſ. C vt Chremes. P. vt Philipp⁹ R vt pyrrh⁹. T vt Thraſo: ⁊ hoc vt valentius ſonet dictio.

Habeo.es.ui.itū. in vſitatiori ſignificatione. Plau. in Aul. Virginē habeo grandē: dote caſſam atqꝫ illocabilē. Et hec eius ꝓpria ſignificatio qȯ greci dicūt εχειν p traſlationē ponit̃ hēre p tenere. Sal. Tale periculū reip. haud occultū habuit: p facere. Jdē igitur comitijs habitis ꝯſules declarant̃. M. Tullius ⁊ L. Antonius: pro tolerare idē. Neqꝫ cuiq̄ȝ mortaliū iniurie ſue parue vident̃: mlti eas grauius equo habuere: p poſſidere tenere occupare. Ter. i an. At mihi vnus ſcrupulus ēt reſtat qui me hꝫ male. Sal. in Jugur. Aīus incorruptus eternus rector humani gnīs agit atqꝫ hꝫ cūcta nec ipſe habet̃. Virg. Hoſtis hꝫ muros: pro credere exiſtimare. Ter. in an. ſemp eius dicta atqꝫ habita eſt ſoror: pro dicere. Salu. Careſum hiſpanie ciuitatē quā nūc tyrij mutato noīe Gadirim habent p habitare. Plau. in Tri. he ſunt edes: hic habet Sal. Credo falſa exiſtimans ea q̄ de inferis memorantur diuerſo itinere malos a bonis loca tetra occulta feda atqꝫ formidoloſa habere: pro intelligere. Qȯ enim tenemus corpore habemus quoqꝫ itē aīo. Terē. in heau. hꝫ oēm rē: pergā quo cepi hoc iter. Solet in hac ſignificatiōe in extremo materie eleganter poni. Ci. hec habui de amicitia que dicerē. p accipere. Jdē in eu. hic pro illo tibi munere honos ē habitus ab eo. pro ſcire. Salu. ꝓrſus neqꝫ dicere neqꝫ facere quicq̄ȝ pēſi habebat: pro deludere decipere. Plau. in Am. Js aduenientis ſeruum ac dn̄m fruſtra hꝫ pro tractare. Teren. in Ecyra. Nunq̄ȝ ſecus habui illam: ac ſi ex me nata eſſet: pro valere ⁊ incolumē eē in tertia pſona qn̄qꝫ ſine ſuppoſito: vt bene ſeu male habet. i. bn̄ vel male ſe res hꝫ: hoc eſt bene ſeu male res ſe ſuſtentant: male ſe hꝫ hoc eſt egrotat aut bene vel male ꝓcedit res. Lac. lib. vij. Bene hꝫ iacta ſunt fundamenta vt ait eximius orator. Liui. lib. viij. Bene hꝫ inq̄t q̄rites vicit diſciplina militaris. Res male habet me. i. male ſollicitat afficit. Si res ita ſeſe haberēt quō ſe ⁊ rēp. habuerint. i. gubernauerint ⁊ geſſerint. Male vel bn̄ a te habitus ſum. i. acceptus ſiue tractatus ſum. Ci. Tullia nr̄a valet Terentia minus belle habuit. i. minus bn̄ valuit. Jtē hꝫ per ſe poſitū ſig̃t pcuſſus ē: vt Donatus inq̄t. Et ꝓprie de gladiatoribus dr̄ ꝙ prius alij videant q̄ȝ illi ſentiant ſe pcuſſos eſſe. Teren. in an. Certe captus eſt hꝫ. Orationem habuit hmōi. i. ſic elocutus eſt: ſat habeo. i. ſufficit. Nunq̄d habes qȯ contēnas: ideſt nunq̄d iueniſti. Qn̄qꝫ habere ē ſeruare detinere: vt eſt illud ſaluſtij. Jn cuſtodijs haberent̃. Qn̄qꝫ p̄bere exhibere: vt apud eundem in Ciceronē. Jta largitionibus corruptus eſt: vt ſeſe ac fortunas ſuas venales habeat. Qn̄qꝫ debere: vt cū dicimus habeo tibi grām: hēre iter eſt ꝓficiſci: hēre verba eſt loqui: habere fidē verbis eſt credere. Terē. in an. nā perpetuo dū habeo tibi iā fidem. Et in heautō. ſeni nr̄o fidei nihil habeo: habere rōnem ſalutis honoris: rei familiaris: eſt habere reſpectum: ſꝫ ſi cum abltō conſtruat̃ mediante cū vt hꝫ rōnem cū terra idē eſt ac ſi diceret̃ hꝫ negociū ⁊ cōmerciū. Ci. in Cato Rem hꝫ cū terra que nunq̄ȝ recuſat imperium. Jdem in tuſ. Quis eſt hoīum qui mō cū muſis. i. cū humanitate ⁊ doctrina hꝫ aliqȯ cōmerciū qui ſe non hunc mathematicū malit q̄ȝ illū tyrannū. Et ad atticū. Cū in oībus muſis rationē haberecogito. habere rē eſt coire. habere rem cū aduerſario eſt litigare. habeo ꝯuenire. hēo polliceri. habeo audire. Pro conueniendū eſt mihi pollicendū: audiendū. Cic. Lentu. Tantū habeo polliceri. idē in Cato: neqꝫ eos ꝯuenire habeo quos vidi: ſed ēt quos audiui ⁊ legi. Et lib. de ora. Audire habeo q̄d hic ſentiat. Quidā tn̄ nō ꝯtēnende auctoritatis interpretant̃. habeo polliceri. i. debeo ſiue poſſuꝫ polliceri. habeo cōuenire audire. i. decreui ſiue credo cōuenire audire. Aſpirat̃ hoc verbū vt differat ab Abeo abis cū ſuis cōpoſitis in quibus a v̄ſa eſt in i niſi in dehabeo: ⁊ poſthabeo: huius v̄bi cōpoſita ſunt. Adhibeo cohibeo dehabeo exhibeo inhibeo: ꝓhibeo phibeo poſthabeo ⁊ rehibeo de quibus locis ſuis.

Habitus q̄litas ⁊ forma corporis ⁊ cuiuſcunqꝫ rei. Plau. Qualis habitus oris: Colu. lib. j. Vinee non ſic altos ⁊ lacertoſos exigunt: nam his habitus foſſuris magis aptus. Virg. lib. j. geor. Cultuſqꝫ habituſqꝫ locoꝝ. Accipit̃ etiā pro cultu corporis ⁊ veſtimento. vn̄ habitus ſcenicus: habitus militaris: habitus religioſus dicit̃. Plau. Quis habitus iſte tam ꝓlixus. Ply. Quid ad nos lugubri habitu venerat ⁊ capillatior ſolito. Et habitus eſt qui fit ex frequētatis actibus ⁊ a phis diffinit̃ ꝙ ſit alicuius rei ſiue in aīo ſiue in corpore a natura concepta ſed vſu corroborata ⁊ plena perfectio.

Habitior apud veteres ſumitur pro pinguiori.

Habitudo ipſe corporis habitus. Ci. lib. iiij. ad heren. nā vt corporis bonā habitudineꝫ tumor imitatur ſepe ita grauis oratio ſepe imperitis videatur: ea que turget ⁊ inflata eſt.

Habētia ab habeo ſicut a ſapio ſapiētia ſig̃t ipm hēre ⁊ diuiteꝫ eſſe. Enni. Verebar enim ne animos coꝝ inflaret habentia.

Habilis. pro viribus aptus. Virg. Nāqꝫ humeris de more habilem ſuſpenderat arcū venatrix: huius contrariū eſt inhabilis ineptus: debilis infirmus quaſi parum habilis hoc eſt male habitudinis: habilitas aptitudo.

Habena. pe. p. retinaculū equi: ꝙ ea equus habeat̃. i. retineat̃.

Habito. as. pe. cor. De quo Ser. Habitare accuſatiuo iungitur. Atqꝫ humiles habitare caſas: qꝛ hēo domū dicimus. vn̄ eſt habito frequētatiuū qȯ eſt ēt frequēter hēo. Var. hꝰ mō antiquos ſecūdis reb⁹ comas habitaſſe. Cuius paſſiuū i tertia pſona ꝓtulit. Virg. li. iij. Effuge cuncta malis habitant̃ menia grais. hic habitaculū habitatio. Cohabito adhabito ihabito.

Habraam nomen viri proprium apud hebreos.

Habronichus nomen viri proprium: ⁊ eſt grecum.

Hactenus. pe. cor. ex hac aduerbio: ⁊ tenus cōpoſitū hac fine ſiue huc vſqꝫ: quaſi vſqꝫ ad finē ſicut Quatenus. Aliq̄n ſignificat. Jntantū ſiue adeo. Sue. in Nero. Cene quoqꝫ tp̄e iterpellatus tumultuoſioribus litteris hactenus excādiut vt malum his qui deſciſſent minaretur. Ci. Domum ſuā cū abſolutam dedicaret hactenus comprobauit.

Hadris grece. latine carens arborib⁹ dr̄: hadros. v̄o huber.

Hadrianus nomen proprium imperatoris romani.

Hadria maſ. gn̄is pro ſinu maris: ſeu pro ipſo mari hadriatico. Luc. lib. v. ſonat ionio vagus hadriaponto. Genere fe. p oppido ꝓpe Ferrariam nunc demerſo ad. xxxv. lapideꝫ ari dr̄ vulgo que hadriatico mari nomen indidit. A quo fiunt hadrianus. a. um. hadriacus. a. um. hadriaticus. a. um. ⁊ hadrienſis. Fuit hadria romanoꝝ colonia arduo ī colle ſita. Ex qua hadrianus īperator originē duxit qui in omni doctrine gn̄e p̄ſtantiſſimus fuit: ſunt tn̄ qui hoc nomen non aſpirant.

Hebudes pe. pro. inſule ſunt. Solinus. A calidonie promontorio Thylem petentibus bidui nauigatio: inde excipiunt hebudes quinqꝫ numero. Et paulo poſt: ſecunda continentiaꝫ ſtationem Orcades prebent que ab hebudibus porro ſūt ſeptem dierum noctiumqꝫ totidem curſu.

Hec pl̄i numero in gn̄e neutro. de fe. dr̄. veteribus enī mos fuit vt neutra femininis iungerent̃. Ter. in eu. Hec adornant vt lauēt: cum de ancillis tardis loq̄ret̃. Et ſi cōponat̃ cū ad. ſig̃t p̄terea. Sal. Cognouerā paruis copijs bella geſta cū opulētis regibus ad hec ſciētia belli gallos an̄ romanos fuiſſe.

Hedui populi auernis finitimi trans ararim habitantes inter burgundos nominati.

Hedus. cū diph. vt ab edo differat: dictus q̄ſi fedus ligua ſabina vbi. f. in aſpirationē vertit̃ aīal ex capra genitum. Virg. Sic canibus catulos ſimiles: ſic matribus hedos noram: vel απο των αιδοιων. i. a teſticulis. Theocriti⁹ iō cū. e. i pn. Manil. lib. iiij. Jncipient eduli tremulū ꝓducere mētū. Hic ſiūt diminutiua. Hedulus hedillus ⁊ hediculus. Plau. i aſi.

hagnellum me tuum dic eſſe hędillum. Juue. Et tyburtino veniet pinguiſſimus hędulus. hędinus.a.um. nomen poſſeſſiuum: vt caro hędina: ſicut ab Agno. agninus.

Hędilia ſũt hędoꝝ ſtabula: qua rõne ẽt dñr. Caprilia ouilia porcilia: ęq̃lia ⁊ his ſĩl'ia: ꝙ in his ea aĩalia contineantur.

Hędera. pe. coꝛ. ſp̃ virens per ſe ſtare nõ põt hęret ergo arboribus hęret ⁊ muris quos ſępicule rũpit: quã Theophraſtus oĩum maxĩe viuacẽ ſcribit. huius tres ſũt ſpẽs: nigra: candida: ⁊ q̃ helix vocaẽ. Dicta hędera ꝙ hęreat ſp̃ ⁊ ſequaẽ q̃cq̃d ꝓximũ eſt: q̃uis per diphtongũ nõ ſcribaẽ. Uirg. Atq̃ hãc ſine tp̃a circũ ĩter victrices hederã tibi ſerpere lauros. Quidã ab Edo deducãt ꝙ parietes edat atq̃ ↄſumat: vl' ꝙ edita i. alta petat ⁊ ſic ſine diph. ſcribiẽ: huius racemus coꝛymbus dicitur: hinc hederaceus.a.um. vt coꝛona hederacea.

Hęluolę vuę inſignes ſunt coloꝛe inter purpureas nigraſq̃ medio ſępius variante: ⁊ ob id Uariane appellatę ſeu varię.

Hęmatites. pe. pꝛo. genus lapidis ruboꝛis ſanguinei.

Hęmus. mons thꝛatię: ſic dictus ab hęmo boꝛeę ⁊ oꝛithyię filio: callimachus ομεν πεδλομηπειροιο ηνεμος υψηλης κορυφης επι θρηικος αιμου.

Hęmonia regio quę poſtea dicta eſt Theſſalia.

Hęmoꝛrhois latine ſanguinaria d̃r αιμα ſanguis ροις fluoꝛ ſerpẽtis gñs peſtifeꝝ: a fluxu ſanguinis. huiꝰ enĩ moꝛſu ſanguis oĩs ⁊ coꝛpe fluit: nec ſiſti p̃t. Luc. Jmp̃ſſit dẽtes hęmoꝛrhois aſp̃a tullo. D̃r ẽt hęmoꝛrhoia. Ply. Muſtu ſerpẽtibꝰ aduerſaẽ maxĩe hęmoꝛrhoię ⁊ ſalamãdrę. hęmoꝛrhois ẽt gñs moꝛbi qđ ĩtra ſedẽ naſciẽ ĩmaturi moꝛi ſpẽ ĩteri ſine tuberculo ſciſſuras hꝫ vñ ſanguis effluit ĩteri lęuis rubẽſq̃ tumoꝛ ẽ: nec ſanguinẽ remittẽs: pp̃ qđ hęmoꝛrhois cęca d̃r.

Hęreo. es. ſi. ſum. vñ hęſito. as. Scribiẽ cũ. h. ad dr̃iaꝫ huiꝰ noĩs ęs ęris. qđ ĩ ablr̃õ facit ęre ſine. h. ⁊ huiꝰ noĩs herus qđ ĩ vocatiuo facit here ſine diph. Eſt ãt hęrere ꝓpꝛie arcte rei ĩſidẽ Uirg. hęrẽt parietibꝰ ſcalę. Et vox faucibꝰ hęſit. Qñ v̾o q̃ in aliq̃ re dubitãt: nõ moueẽ. Jõq̃ hęrere ac ſuſpẽſi eẽ videnẽ poniẽ q̃ñq̃ ꝑ dubitare ⁊ ancipitẽ eẽ. Ter. in eu. hęreo q̃d faciã. Q̃ñq̃ ſig̃t Figere: vñ dicimꝰ. hęrere radices altiꝰ. Ter. in adel. Caue nũc oculos a meis oculis quoq̃ dimoueas tuos ne moꝛa ſit ſi in numero iã q̃n pignus in malã ↄtinuo hęreat. i. figaẽ vel ĩpꝛimaẽ. Q̃ñq̃ ſimpl'r ſedere vel ſtare vel eẽ vt apđ eundẽ in ecy. Jn te hęret oĩs culpa. Uirg. li. iiij. Multa viri virtus aĩo: multuſq̃ recuſat: gẽtis honos hęrent infixi pectoꝛe vultus: huius v̾bi cõpoſita ſũt. Adhęreo adhęrẽs ſto approximo. Lac. li. v. Quibꝰ poſtea eiectis oẽs q̃ reſanati fuerint adhęrẽt religioni cuiꝰ potentiã ſenſerũt. Cohęreo ſiẽ hęreo ↄiungoꝛ ⁊ ↄuenio. Lac. lib. ij. Ea eni quę eſt ſolis colere flagrãtioꝛ pꝛima ẽ ⁊ cohęret oꝛiẽti: hinc cohęreſco. Boe. ſup li. ij. op. hęc talia ſũt: vt ſępius q̃dẽ adiunctis ſibi cohęreſcãt. Jnhęreo a quo ĩhęreſco de q̃bus alibi. Superhęreo vñ de diuo Anaſtaſio ſcribiẽ. Demũ bullã accipiẽtes quę vinculis ſuperhęſerat imperatoꝛi ſecum deuexerunt.

Hęreſco. hęrens ſio. infigoꝛ. Liui. lib. ij. vndiq̃ in vnũ hoſtẽ tela ↄijciunt: q̃ cũ in obiecto ſcuto hęſiſſent neq̃ ille minus obſtinatus ingenti pontẽ obtineret gradu. i. infixa fuiſſent.

Hęſito. as. pe. coꝛ. frequẽtatiuũ. Ter: in phoꝛ. Jn eodẽ luto hęſitas verſuram ſolues. hier. Aut pariter in luto hęſitabimus aut pariter expediemur. Pꝛo dubitare accipiẽ illud apoſtolicum. Poſtulet in fide nihil hęſitans.

Hęres. gñis cõ. ab hęreo. ꝙ q̃ hęres ẽ: heret hoc eſt, pꝛimus eſt illi cuius eſt hęres. Quidã tñ hoc nomẽ ab herus deriuãt: ꝙ dñs fiat bonoꝝ q̃ ad eũ ꝑuenũt. Sũt aũt hęredes ꝑmi: ⁊ hęredes ſecũdi. Secũdus hęres d̃r q̃ hęredi ĩſtituto ſubſtituiẽ vt inq̃t Boetiꝰ ĩ ↄmẽ. top. puta ſi ille hęres nõ erit ille: heres eſto: hic Bihęres q̃ bis factꝰ ẽ hęres. Cohęres: q̃ ſil' hęres inſtitutus ẽ. Exhęres: qui ex̃ hęreditatem eſt. i. qui hęreditate pꝛiuatus eſt. Eſt ⁊ hęres nomen deę cui veteres poſt acceptã hęreditatem rem diuinam faciebant.

Hęreditas ſucceſſio ẽ in vniuerſuꝫ ius qđ defunctus hẽbat tp̃e moꝛtis vel qđ ſupereſt deducto ęre eo alieno. Et apud antiquos q̃dẽ diuidebaẽ in. xij. vncias q̃ aſſis noĩe continetur.

Hęreditariꝰ a. um. qđ ad hęreditatẽ ꝑtinet. hier. ĩ deutro. vt hꝫ ꝑplm̃ hęreditariuꝫ: hinc bona hęreditaria apud Amb. legiẽ Et moꝛbos vocamus qui parentum vitio nobis obtingunt.

Hęredipeta. pen. coꝛ. q̃ blandicijs muneribus ⁊ alijs hmõi artibus ſuboꝛnant moꝛituros vt ab illis hęredes inſtituantur.

Hęrediũ paruũ pꝛędiũ qđ nobis ex hęreditate ꝑuenit qđ Uar. ſcribit duo iugera ꝙ a romulo pꝛimũ diuiſa viritim hęredẽ ſequerentur hęredium appellauerunt.

Hęrediolũ. cũ accẽtu in antepe. ſignificat paruũ ꝑdiũ qđ nobis ex hęreditate ꝑuenit. Colu. in ꝑfa. Ex qua cincinatus obſeſſi ↄſulis: ⁊ exercitus liberatoꝛ ab aratro vocatus ad dictaturã venerit ac rurſus faſcibus depoſitis: quos feſtinantiꝰ victoꝛ reddiderat q̃ꝫ ſumpſerat imperatoꝛ ad eoſdem iuuencos et quattuoꝛ iugerum auitum hęrediolum redierit.

Hęreſis. pe. coꝛ. gręca dictio ẽ q̃ apud nos optio vl' electio ſecta ſignificaẽ ab αιρω vel απο του αιρουμαι. qđ ſig̃t eligo qđ eſt eligo capio vel volo: vñ ſumiẽ pꝛo opinione tenaci ⁊ ſñia in qua ꝑſiſtamus electa. Ci. in parado. Cato in ea eſt hęreſi q̃ nullũ ſequiẽ floꝛẽ oꝛationis. hinc componunẽ dihęreſis diuiſio. Aphęreſis ablatio ſynhęreſis coniunctio: hęreſiotes. hęreticus. hęreſiarches. hęreticoꝛum pꝛinceps. Theologi hęreticũ vocant qui ſectam aliquã vel inſtituit: vel ſequitur aduerſus fundamenta religionis.

Hęrba ab hęrendo dicta eſt: ꝙ terrę fixa hęreat. Eſt autẽ ꝓpꝛie viride pecudũ pabulũ. Uirg. lib. j. ge. Et ſulcis frumẽti quęreret hęrbaꝫ. Apud veteres ẽt hęrba poniẽ pꝛo victoꝛia: vñ hęrbã dare ſignificat victuꝫ fateri: qđ eſt antiquę ⁊ paſtoꝛalis vitę iudiciũ: nã qui pꝛata curſu aut viribus ↄtendebant: cũ ſuperati erãt ex eo ſolo in quo certamen erat decertã hęrbam aduerſario tradebant. Ab hęrba ſit diminutiuũ hęrbula. Ci. lib. iij. de natura. Ceruę paulo ante partum perpurgãt ſe quadam hęrbula quę Seſelis dicitur.

Hęrbiliſander a veteribus dictus eſt hęrba paſtus quaſi gradioꝛ q̃ꝫ paſtus frumento.

Hęrboſus. a. um. quod hęrbis abundat.

Hęrbaceus. a. um. quod eſt ex hęrbis: vt Betaceus. Maluaceus ⁊ huiuſmodi.

Hęrbidus. a. um. idẽ qđ hęrboſus. Col. lib. ij. Montẽ ſublimẽ ⁊ aſperũ ſꝫ nemoꝛoſum ⁊ hęrbidum maxime ꝓbauerunt.

Hęrbarius. qui vim hęrbarum nouit ⁊ diſcutit ⁊ medicamenta ex his componit. Ply. lib. xxj. Scelus hęrbarioꝛũ aperietur in hac mentione partem eius ſeruantium ⁊ quarundam aliarum hęrbarum ſicuti plantaginis ſubſtituentium.

Hęrbarius. a. um. qđ ad hęrbas ꝑtinet: vt Ars hęrbaria q̃ hęrbaꝝ nã cognoſcitur. Ply. hęrbariã ⁊ medicamentariã artes ⁊ a chirone Saturni ⁊ phyllirę filio: ęs conflare.

Hęrbo. as. hęrbas ꝓducere ſig̃t. Cuius compoſitũ eſt. Exherbo qđ eſt hęrbas extraho. Col. lib. v. Et cũ germinauit: ꝑticalis ſalix ad vnam perticã ſũmittitur: crebꝛo foditur atq̃ exhęrbatur: nec minus q̃ꝫ vinea pampinatur.

Hęrbeſcere ẽ hęrbã effici. Ci. in Cato. Et elicit hęrbeſcẽtẽ ex eo viriditatẽ q̃ nixa fibꝛis ſtirpiũ ſenſim adoleſcit: huiꝰ cõpoſita ſũt. Adhęrbeſco: ⁊ Obhęrbeſco. Ply. Quin ⁊ ouillo fimo vti q̃ñ adhęrbeſceret. Feſtus. Obhęrbeſcere: hęrbã ĩcreſcẽ

Hagnos: latine purus ⁊ caſtus: ꝙ ſit hoſtia pura et ĩmolationi apta: hinc deduciẽ hagnes nomẽ mulieris pꝛopꝛiũ. Diminutiuũ hagnellus. Plau. in aſi. Dic igitur me tuum paſſerculũ gallinam cothurnicẽ hagnellum: hagnellidũ dic eſſe vel vitellum. hagnitus. a. um. qđ eſt hagni: vt caro hagnina.

Hagios gręce. latine ſanctus: vnde Agiographa ſancta ſcriptura: hagiagraphus ſancta ſcribens.

Halec tã fę. q̃ꝫ neu. gñis: caretq̃ numero pl'is: gñs piſcis q̃ ſola aqua nutriẽ. Mar. Cui poꝛtat gaudẽs ancilla paropſide rubꝛa: halecẽ ſꝫ quã ꝓtinus illa voꝛat. Plau. ĩ aul. Qui mihi holera cruda ponũt: halec aiũt. Sumiẽ ẽt ꝓ quodã ligamine et inteſtinis piſciũ. Ply. halec ĩperfecta. Alecus fluuiꝰ tenuaẽ.

Haleſus. fluuius ⁊ mons non longe ab ęthna. Col. Et quę ſicanij floꝛes legiſtis haleſi.

Halo. as. ſpiro vel odoꝛẽ emitto. Uirg. Jnuitent croceis halan

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN